

Joanina priča: voljeti do kraja

Joan je brižna majka i baka, pravi dar svojoj obitelji koja se o njoj brine s dubokom ljubavlju. Ona je prva supernumerarija u Ottawi (Kanada). U svibnju, kada mnoge zemlje slave Majčin dan, slavimo i one koji se s ljubavlju i predanošću brinu za svoje majke. Prošlog vikenda proslavili smo i Jubilej obitelji, baka i djedova te starijih osoba.

5.06.2025.

Jedva čekam da te upoznam

Jedva čekam da te upoznam je projekt kulturne obnove, s ciljem humanizacije razgovora o patnji, smrti, smislu i nadi. Kroz pisanje, razgovore, događaje, kratke filmove i suradnju s drugima, Amanda Achtman potiče zajedničku potragu za potvrđivanjem vrijednosti svakog ljudskog bića.

U sljedećoj priči, Amanda intervjuira Jill o brizi koju pruža svojoj majci Joan, starijoj ženi s demencijom.

Postavljanje pozornice

Joan sjedi s ljubaznim, ali distanciranim pogledom u očima.

„Joan“, pita Amanda, „je li ti teško izgubiti pamćenje?“

Joan se mršti. „Izgubiti pamćenje?“ ponavlja. „Gdje sam izgubila svoje... svoje pamćenje?“

Zatim se nasmiješi, kao da s humorom prihvaća misterij i, polušaljivo, pita: „Jesi li... jesi li to učinila...?“

Amanda: „Došli smo te danas intervjuirati. Kako se osjećaš u vezi s tim?“

Joan: „Uopće mi ne smeta ako to želiš učiniti.“

Amanda: „Koliko imaš godina?“

Joan: „Oh, još mnogo godina.“

Amanda: „Kako se zvao tvoj muž?“

Joan podiže pogled, pokušavajući se sjetiti: „Trebala bih to već znati... Ja... daj da vidim...“

Njezina kći Jill uskače: „Mama, tatino ime... Uvijek si ga zvala Gil. Zvao se Gilles. Gilles Lusignan. Ali ti si ga uvijek zvala Gil, jer si govorila engleski.“

„Da, to je istina“, kima glavom Joan.

„To je istina.“

Amanda: „Joan, koliko djece imaš?“

„Najmanje troje“, odgovara s osmijehom. „Troje ili više.“

Jillini tjedni posjeti

„Obično pokušavam doći k njoj nekoliko puta tjedno“, kaže njezina kći. „Uredim joj kosu, ponekad joj pomognem s tuširanjem, pranjem i stiliziranjem kose. Ako je tijekom tjedna, samo navratim i malo je popravim, malo nakovrčam. To je oduvijek bio dio naše rutine.“

Jill se smiješi i s ljubavlju gleda majku. „Volim je nasmijavati. I također uživam pozdravljati druge stanare koje nitko ne posjećuje.“

Amanda: „Je li se njezina osobnost promijenila tijekom godina?“

„Da“, odgovara Jill. „Ne voli kada se drugi ljudi pokušavaju brinuti o njoj. Ponekad se uzruja na radnika i to nas iznenadi. Ali kada je uspijemo smiriti i ponovno je prizemljiti, ona se vraća svojoj prirodi.“

„Iako razgovori ponekad mogu biti teški“, dodaje, „morate znati kako se složiti i nastaviti dalje. Ipak, ona je osoba koju volite. I imate priliku dijeliti s njom, usrećiti je... a i ona nas usrećuje.“

Značenje u bolesti

Amanda: „Što misliš da znači imati demenciju? Zašto je to dio ljudskog stanja?“

„To je misterij“, odgovara Jill. „Ne mislim da itko želi imati demenciju, zar ne? Svi žele zadržati svoje sposobnosti do kraja. Ali... to je dio otpuštanja osobe.“

Amanda: „I misliš li da čak i mladi ljudi mogu nešto naučiti iz ovoga?“

Jill: „Da, mislim da je vrijedno naučiti da ne možemo kontrolirati sve. Ljudi koji pokušavaju kontrolirati sve završe depresivni. Jer život je pun iznenađenja i ne možeš imati sve pod kontrolom.“

Amanda: „Jedan od razloga zašto mnogi Kanađani kažu da bi razmotrili eutanaziju je strah da će biti teret - posebno majke i bake. Je li ti majka teret?“

„Ne, definitivno ne“, odgovara Jill bez oklijevanja. „Ozbiljno.“

Amanda: „Misliš li da način na koji te odgojila utječe na to kako se sada brineš za nju?“

Jill: „Apsolutno. Imali smo voljenu majku i svi je želimo voljeti do samog kraja. Uvijek se šalim sa svojom djecom: 'U redu, ljudi, želim izgledati

dobro kad budem imala 90. Dakle, doći ćete, pomoći mi da se sredim, sredim kosu i nokte i sve to.'“

Amanda (Joan): „Danas izgledaš vrlo elegantno.“

Joan: „O, stvarno? Pa... hvala Bogu.“

Amanda (Jill): „Dakle, ako ti majka nije teret... što je ona tebi?“

Jill: „Ona je dar. Nije teret. Ona je dar - sve do dana kada ode u raj i vidi mog tatu... i tamo gore otpleše dobar ples s njim.“

Amanda: „Jesi li još uvijek svoja, onakva kakva si oduvijek bila?“

Joan: „Pa... mislim da jesam.“

Amanda: „Je li život uvijek dobar?“

Joan: „Da. Rekla bih da je život jako dobar. I stoga je pitanje: Kako ćemo nastaviti dalje?“

.....

pdf | document generated
automatically from [https://opusdei.org/
hr-hr/article/joanina-prica-voljeti-do-
kraja/](https://opusdei.org/hr-hr/article/joanina-prica-voljeti-do-kraja/) (8.04.2026.)